

AGATHA CHRISTIE

Η ξεχασμένη δολοφονία

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Η ξεχασμένη δολοφονία**

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: *Sleeping Murder*

Από τις Εκδόσεις *HarperCollinsPublishers*, Λονδίνο 2016

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Agatha Christie

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Χρύσα Θ. Μπανιά

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Κατερίνα Δουρίδα

ΜΑΚΕΤΑ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Τζίνα Γεωργίου

ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Ραλλού Ρουχωτά

© Agatha Christie Limited, 1976. All rights reserved.

AGATHA CHRISTIE, MARPLE, the Agatha Christie Signature and the AC Monogram Logo are registered trade marks of Agatha Christie Limited in the UK and elsewhere.

All rights reserved.

© Εξωφύλλου: *HarperCollinsPublishers Ltd.*

© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2020

Πρώτη έκδοση: Εκδόσεις Λυχνάρι, με τον τίτλο «Πετρό στην ομίχλη»

Δεύτερη έκδοση: Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ, Ιούνιος 2020

Έντυπη έκδοση ISBN 978-618-01-3517-6

Ηλεκτρονική έκδοση ISBN 978-618-01-3518-3

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτί.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδείας του εκδότη κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

Από το 1979

Έδρα:

Τατοΐου 121, 144 52 Μεταμόρφωση

Βιβλιοπωλείο:

Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα

Τηλ.: 2102804800 • fax: 2102819550

PSYCHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Publishers since 1979

Head Office:

121, Tatoi Str., 144 52 Metamorfofosi, Greece

Bookstore:

13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece

Tel.: 2102804800 • fax: 2102819550

e-mail: info@psychogios.gr

www.psychogios.gr • <http://blog.psychogios.gr>

AGATHA CHRISTIE

Η ξεχασμένη δολοφονία

Μετάφραση: Χρύσα Θ. Μπανιά

ΕΡΓΑ ΤΗΣ ΑΓΚΑΘΑ ΚΡΙΣΤΙ ΑΠΟ ΤΙΣ ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ

Η μυστηριώδης υπόθεση στο Στάιλς
Πέντε μικρά γουρουνάκια
Φόνοι με αλφαθητική σειρά
Έγκλημα στο Οριάν Εξπρές
Ο Πουαρό ερευνά
Φόνος στο πρεσβυτέριο
Το πτώμα στη βιβλιοθήκη
Και δεν έμεινε κανένας
Δέκα ύποπτοι για φόνο
Μια αυτοβιογραφία
Έγκλημα στο γκολφ
Η δολοφονία του Ρότζερ Ακροϊντ
Οι Μεγάλοι Τέσσερις
Θανάσιμος κίνδυνος
Οι πρώτες υποθέσεις του Πουαρό
Η φαρμακερή πένα
Πρόσκληση σε φόνο
Ο μουσικός αντίπαλος
Η δοκιμασία της αθωότητας
Το μουσικό του Τσίμνεις
Φόνος στη Μεσοποταμία
Το μυστήριο του Μπλε Τρένου
Τα Χριστούγεννα του Ηρακλή Πουαρό
Τραγωδία σε τρεις πράξεις
Οι άθλοι του Ηρακλή
Σίκαλη στην τσέπη
Ο καθρέφτης ράγισε
N ή M;
Γιατί δε φώναξαν την Έβανς;
Το μυστήριο των επτά ρολογιών
Θάνατος στα σύννεφα
Σιωπηλός μάρτυρας
Έγκλημα στον Νείλο
Έγκλημα κάτω από τον ήλιο
Μυστήριο στην Καραϊβική
Η ξεχασμένη δολοφονία
Ο φόνος είναι εύκολος
Η εξαφάνιση της γηραιάς κυρίας
Ο ωχρός ίππος
Το μυστήριο του Σίταφορντ

Περιεχόμενα

Προλογικό σημείωμα στην ελληνική έκδοση	9
Τα κυριότερα πρόσωπα του έργου	11
1. Ένα σπίτι	15
2. Η ταπετσαρία	23
3. «Σκέπασε το πρόσωπό της...»	34
4. Η Έλεν;	41
5. Ανασκόπηση ενός φόνου	47
6. Ασκούμενοι ντετέκτιβ	59
7. Ο δρ Κένεντι	68
8. Η παραίσθηση του Κέλβιν Χάλιντεϊ	79
9. Ένας άγνωστος παράγοντας;	85
10. Η ιστορία ενός περιστατικού	94
11. Οι άνδρες της ζωής της	101
12. Η Λίλι Κιμπλ	115
13. Ο Γουόλτερ Φέιν	118
14. Η Ίντιθ Πέιτζετ	124
15. Μια διεύθυνση	134
16. Ο γιος της μητέρας του	137

17. Ο Ρίτσαρντ Έρσκιν	144
18. Περιπλοκάδες	160
19. Ο κύριος Κιμπλ μιλά	165
20. Η νεαρή Έλεν	169
21. Ο Τζ. Τζ. Άφλικ	177
22. Η Λίλι πηγαίνει στο ραντεβού	189
23. Ποιος από όλους;	201
24. Πιθηκίσια χέρια	215
25. Υστερόγραφο στο Τορκί	229

Προλογικό σημείωμα στην ελληνική έκδοση

Η ξεχασμένη δολοφονία είναι το τελευταίο κατά σειρά έκδοσης μυθιστόρημα της Άγκαθα Κρίστι αλλά όχι και το τελευταίο που έγραψε ή το τελευταίο με ηρωίδα τη Μις Μαρπλ. Κυκλοφόρησε μετά τον θάνατό της, το 1976, τόσο στο Ηνωμένο Βασίλειο όσο και στις ΗΠΑ, αλλά γράφτηκε πολύ νωρίτερα.

Η ίδια η Κρίστι λέει στην Αυτοβιογραφία της ότι στη διάρκεια του Β' Παγκοσμίου Πολέμου έγραψε και φύλαξε σε τραπεζική θυρίδα δύο μυθιστορήματα. Το ένα ήταν το *Curtain*, η τελευταία περιπέτεια του Πουαρό, και το άλλο Η ξεχασμένη δολοφονία. Ωστόσο, ο μελετητής του έργου της Κρίστι Τζον Κιούραν υποστηρίζει, με βάση τα σημειωμάτά της, ότι το έγραψε πολύ αργότερα.

Ο αρχικός τίτλος του βιβλίου ήταν *Murder in Retrospect*, όπως ο τίτλος του πέμπτο κεφαλαίου. Η Κρίστι το άλλαξε κατόπιν σε *Cover Her Face*, αλλά όσο το μυθιστόρημα βρισκόταν στη θυρίδα η *P.D. James* έκανε το ντεμπούτο της με αυτό τον τίτλο. Έτσι, ο τίτλος του βιβλίου άλλαξε για δεύτερη φορά και έγινε Η ξεχασμένη δολοφονία. Από τα σημειωμάτια της Κρίστι προκύπτει επίσης ότι στην αρχή ήταν αναποφάσιστη αν έπρεπε να «αναθέσει» την υπόθεση αυτή στον Πουαρό, τη Μις Μαρπλ ή τους Τόμι και Τάπενς.

Το βιβλίο διασκευάστηκε πρώτη φορά για την τηλεόραση του BBC το 1987, στο πλαίσιο της σειράς *Miss Marple* με την Τζόαν Χίκσον στον επώνυμο ρόλο. Μεταφέρθηκε και πάλι στην τηλεόραση

ση το 2006, για τη σειρά του ITV *Murder*, στην οποία ενσάρκωνε τη Μις Μαρπλ η Τζεραλτίν Μακγιούαν.

Έχει επίσης μεταφερθεί στο ραδιόφωνο, από το BBC 4, με Μις Μαρπλ την Τζουν Γουίτφιλντ.

Τα κυριότερα πρόσωπα του έργου

Μις Μαργλ

Ηλικιωμένη κάτοικος του Σεντ Μέρι Μιντ που δεν παντρεύτηκε ποτέ. Ιδιαίτερα οξυδερκής και με ισχυρή συνδυαστική ικανότητα, γνωρίζει σε βάθος την ανθρώπινη φύση και φημίζεται για τους παραλληλισμούς που κάνει μεταξύ των γεγονότων των εγκληματικών υποθέσεων και των συμβάντων του χωριού.

Γκουέντα Ριντ

Νεαρή σύζυγος του Ζιλ Ριντ που φθάνει στην Αγγλία, χώρα καταγωγής του νεκρού πατέρα της, και από σύμπτωση ενοικιάζει το σπίτι στο οποίο έμεινε ως τρίχρονο παιδάκι πριν δεκαοκτώ χρόνια. Μια σειρά αλλόκοτων αισθήσεων πυροδοτεί τις αναμνήσεις της, πίσω από τις οποίες κρύβεται ένα τρομερό μυστικό που αφορά τη δεύτερη γυναίκα του πατέρα της, Έλεν Κένεντι.

Ζιλ Ριντ

Σύζυγος της Γκουέντα και άνθρωπος θαρραλέος και ευθύς. Παρά τις συμβουλές της μις Μαργλ αποφασίζει να διερευνήσει το θέμα των αναμνήσεων της γυναίκας του και το μυστήριο στο οικογενειακό της παρελθόν. Θα βρεθεί αναπόφευκτα αντιμέτωπος με δυσάρεστες αλήθειες, τις οποίες, όμως, δυστυχώς, δεν μπορεί πια να αγνοήσει.

Κέλβιν Χάλιντεϊ

Ταγματάρχης του βρετανικού στρατού στην Ινδία και πατέρας της τρίχρονης τότε Γκουέντα, γυρίζει στην Αγγλία συντετριμμένος από τον αιφνίδιο θάνατο της πρώτης του συζύγου. Στην επιστροφή γνωρίζει τη νέα κι επίσης απογοητευμένη από την αγάπη Έλεν, και θεωρούν ότι μαζί μπορούν να κάνουν μια νέα αρχή.

Έλεν Χάλιντεϊ

Δεύτερη σύζυγος του Κέλβιν Χάλιντεϊ, η οποία πριν τον γνωρίσει ζούσε με τον μεγαλύτερο ετεροθαλή αδελφό της, δρα Κένεντι. Η ξαφνική εξαφάνισή της, για την οποία το περιβάλλον της υποστηρίζει ότι το έσκασε με άλλον άνδρα, πυροδοτεί στη μικρή πόλη πολλά σχόλια σχετικά με την ηθική της, ωστόσο χρόνια αργότερα η προγονή της και ο σύζυγός της θα καταφέρουν να αποκαλύψουν ότι τα πράγματα δεν ήταν όπως φαίνονταν.

Δρ Κένεντι

Μεγαλύτερος σε ηλικία ετεροθαλής αδελφός της Έλεν, ο οποίος την αγαπούσε και την προστάτευε όσο εκείνη ζούσε. Όταν, όμως, ο Ζιλ και η Γκουέντα αρχίζουν να ερευνούν την εξαφάνισή της, περιγράφει την αδελφή του ως γυναίκα αμφιβόλου ηθικής και είναι σίγουρος ότι εκείνη το έσκασε από την οικογενειακή εστία με κάποιον άλλον.

Λίλι Κιμπλ

Υπηρέτρια στο σπίτι του ζεύγους Χάλιντεϊ τον καιρό των συμβάντων. Από τότε υποστήριζε την εκδοχή ότι η Έλεν δεν είχε βγει ζωντανή από εκεί. Όταν το ζεύγος Ριντ την αναζητά με αγγελία στην εφημερίδα για περαιτέρω πληροφορίες, η γυναίκα φοβάται ανάμειξη της αστυνομίας και αποφασίζει να συμβουλευθεί σχετικά τον δρα Κένεντι.

Γουόλτερ Φέιν

Μεγαλοδικηγόρος της περιοχής και πρώην μνηστήρας της Έλεν Κένεντι, ένας από τους τρεις άνδρες με τους οποίους φέρεται να σχετίστηκε η κοπέλα πριν από τον γάμο της και στους οποίους σύνομα πέφτουν οι υποψίες του Ζιλ και της Γκουέντα. Έχοντας εισπράξει δύο φορές την απόρριψη της κοπέλας, ο Φέιν αποτελεί τον βασικό ύποπτο.

Ρίτσαρντ Έρσκιν

Παντρεμένος τον οποίο η Έλεν γνώρισε και ερωτεύτηκε στο ταξίδι προς την Ινδία, όπου η κοπέλα σκόπευε να παντρευτεί τον Γουόλτερ Φέιν. Αποφάσισε να μην διαλύσει τον γάμο του για την Έλεν, ωστόσο μετά από χρόνια γύρισε στην πόλη στην οποία ζούσε εκείνη και –συμπτωματικά,– την είδε ελάχιστες ώρες πριν από την εξαφάνισή της.

Τζ. Τζ. Άφλικ

Άσημος και ταπεινός εκείνη την εποχή υπάλληλος, φίλος της Έλεν, τον οποίο απέπεμψε ο αδελφός της, δρ Κένεντι, λόγω ταξικών διαφορών. Η οικονομική και κοινωνική του άνοδος έκτοτε δεν εμποδίζουν τον Ζιλ και την Γκουέντα να τον θεωρούν ύποπτο για εκδίκηση, ωστόσο εκείνος δηλώνει ότι η σχέση του με την Έλεν δεν ήταν ποτέ σοβαρή, παρ' ότι συνέχισε να την επισκέπτεται.

Ένα σπίτι

Η Γκουέντα Ριντ έστεκε στην προκυμαία ριγώντας ελαφρά. Οι αποβάθρες, τα υπόστεγα των τελωνείων και οτιδήποτε αγγλικό έβλεπε λικνίζονταν απαλά.

Κι εκείνη τη στιγμή πήρε την απόφασή της, μια απόφαση που επρόκειτο να οδηγήσει σε τόσο μνημειώδη γεγονότα.

Δε θα έπαιρνε από το λιμάνι το τρένο για Λονδίνο, όπως είχε σχεδιάσει.

Γιατί να το κάνει άλλωστε; Κανείς δεν την περίμενε, κανείς δεν ανυπομονούσε να τη δει. Μόλις είχε κατέβει από ένα πλοίο που αγκομαχούσε κι έτριζε (είχαν βρει κακοκαιρία τις τρεις μέρες που διέσχιζαν τον Βισκαϊκό κι ανέβαιναν προς το Πλίμουθ) και το τελευταίο πράγμα που ήθελε ήταν να μπει σε ένα τρένο που θα αγκομαχούσε και θα κλυδωνιζόταν. Θα πήγαινε σε ένα ξενοδοχείο, ένα ωραίο, σταθερό, στιβαρό ξενοδοχείο που πατούσε καλά στο έδαφος. Θα κωνόταν σε ένα ωραίο, γερό κρεβάτι που δε θα έτριζε και δε θα λικνιζόταν. Θα έπεφτε για ύπνο και το επόμενο πρωί... μα φυσικά, έξοχη ιδέα! Θα μίσθωνε ένα αυτοκίνητο και θα έκανε βόλτα, αργά, χωρίς βιασύνες, σε όλη τη νότια Αγγλία αναζητώντας σπίτι, ένα ωραίο σπίτι, εκείνο που ο Ζιλ και η ίδια είχαν σχεδιάσει να βρουν. Ναι, ήταν έξοχη ιδέα.

Έτσι θα έβλεπε λίγα μέρη της Αγγλίας, μιας Αγγλίας για την οποία

της είχε μιλήσει ο Ζιλ και την οποία εκείνη δεν είχε δει ποτέ· αν και, όπως οι περισσότεροι Νεοζηλανδοί, τη θεωρούσε σπίτι της. Προς το παρόν, η Αγγλία δεν έδειχνε ιδιαίτερα ελκυστική. Ήταν μια γκρίζα μέρα, όπου να 'ναι θα έπιανε βροχή και φυσούσε ένας έντονος, ενοχλητικός άνεμος. Το Πλίμουθ, σκέφτηκε η Γκουέντα όσο προχωρούσε υπάκουα στην ουρά για τον έλεγχο διαβατηρίων και το Τελωνείο, μάλλον δεν ήταν το καλύτερο κομμάτι της Αγγλίας.

Το επόμενο πρωί, ωστόσο, ένιωθε τελείως διαφορετικά. Ο ήλιος έλαμπε. Η θέα από το παράθυρό της ήταν συμπαθητική. Και το σύμπαν γενικότερα δεν κυμάτιζε και δεν ταλαντευόταν. Είχε σταθεροποιηθεί. Αυτή, επιτέλους, ήταν η Αγγλία, κι εκείνη ήταν η Γκουέντα Ριντ, μια παντρεμένη νεαρή είκοσι ενός ετών που ταξίδευε. Ο Ζιλ δεν ήξερε πότε θα επέστρεφε στην Αγγλία. Μπορεί να την ακολουθούσε σε μερικές εβδομάδες. Μπορεί να χρειαζόταν ως και έξι μήνες. Η πρότασή του ήταν να φτάσει η Γκουέντα πρώτη στην Αγγλία και να αναζητήσει ένα κατάλληλο σπίτι. Πίστευαν και οι δύο ότι θα ήταν ωραίο να έχουν, κάπου, κάτι μόνιμο. Η δουλειά του Ζιλ θα συνεπαγόταν πάντα αρκετά ταξίδια. Κάποιες φορές θα πήγαινε και η Γκουέντα, άλλες φορές οι συνθήκες δε θα ήταν πρόσφορες. Και στους δύο, όμως, άρεσε η ιδέα να έχουν δικό τους σπίτι. Πρόσφατα ο Ζιλ είχε κληρονομήσει έπιπλα από μια θεία, κι έτσι όλα συνδυάζονταν για να κάνουν την ιδέα να φαίνεται λογική και πρακτική.

Η Γκουέντα και ο Ζιλ ήταν αρκετά εύποροι, κι έτσι εκείνη η προοπτική δεν παρουσίαζε δυσκολίες.

Στην αρχή η Γκουέντα δίσταζε να διαλέξει το σπίτι μόνη της. «Κανονικά πρέπει να το κάνουμε μαζί», είχε πει. Μα ο Ζιλ είχε απαντήσει γελώντας: «Εγώ δεν είμαι καλός με τα σπίτια. Αν αρέσει *σ' εσένα*, θα αρέσει και *σ' εμένα*. Να έχει έναν μικρό κήπο, βέβαια, και να μην είναι από αυτές τις ολοκαίνουριες, φρικτές κατασκευές – ούτε πολύ μεγάλο. Σκεφτόμουν κάπου στον νότο. Και σίγουρα όχι πολύ μακριά από την ακτή».

«Κάπου συγκεκριμένα;» είχε ρωτήσει η Γκουέντα. Μα ο Ζιλ είχε πει όχι. Είχε μείνει ορφανός από μικρός (και οι δύο ήταν ορφα-

νοί) και περνούσε τις διακοπές σε συγγενικά σπίτια, γι' αυτό δεν είχε ιδιαίτερη σύνδεση με κάποιο συγκεκριμένο μέρος. Θα ήταν το σπίτι της Γκουέντα – κι αν περίμενε να το διαλέξουν μαζί, τι θα γίνονταν αν εκείνος αργούσε έξι μήνες; Τι θα έκανε τόσο καιρό η Γκουέντα; Θα πήγαινε από το ένα ξενοδοχείο στο άλλο; Όχι, έπρεπε να βρει ένα σπίτι και να τακτοποιηθεί.

«Αυτό που εννοείς», είπε η Γκουέντα, «είναι να κάνω όλη τη δουλειά!»

Ωστόσο, της άρεσε η ιδέα να βρει ένα σπίτι και να το ετοιμάσει για να έχει θαλαπωρή και μια ανθρώπινη παρουσία μέχρι την επιστροφή του Ζιλ.

Είχαν παντρευτεί πριν από μόλις τρεις μήνες και τον αγαπούσε πολύ.

Αφού ζήτησε πρωινό στο κρεβάτι, η Γκουέντα σηκώθηκε και κανόνισε τα σχέδιά της. Πέρασε μια μέρα βλέποντας το Πλίμουθ, το οποίο της άρεσε, και την επομένη μίσθωσε μια άνετη Daimler με έναν οδηγό και ξεκίνησε το ταξίδι της στην Αγγλία.

Ο καιρός ήταν καλός και της άρεσε πολύ η βόλτα. Είδε αρκετές πιθανές κατοικίες στο Ντέβονσαϊρ, μα δεν ένιωσε ότι κάποια από αυτές ήταν απόλυτα σωστή. Δε βιαζόταν. Θα συνέχιζε να ψάχνει. Έμαθε να διαβάζει τα κρυφά μηνύματα στις ενθουσιώδεις περιγραφές των μεσιτών κι έτσι γλίτωσε αρκετές άκαρπες διαδρομές.

Ήταν απόγευμα Τρίτης, καμιά εβδομάδα αργότερα, όταν το όχημα κατέβηκε μαλακά τον φιδογυριστό δρόμο του λόφου προς το Ντίλμουθ και, στα προάστια εκείνου του γοητευτικού ακόμα παραθαλάσσιου θέρετρου, πέρασε μπροστά από μια πινακίδα που έλεγε «Πωλείται». Εκεί, μέσα από τα δέντρα, διακρινόταν αμυδρά μια μικρή, λευκή βικτοριανή βίλα.

Η Γκουέντα ένιωσε αμέσως έναν παλμό προσμονής, αναγνώρισης σχεδόν. Ήταν *το σπίτι της!* Ήταν ήδη σίγουρη. Φανταζόταν τον κήπο, τα ψηλά παράθυρα· ήταν βέβαιη ότι το σπίτι ήταν ακριβώς αυτό που χρειαζόταν.

Η ώρα είχε περάσει, γι' αυτό έπιασε δωμάτιο στο Ξενοδοχείο

Ρόιαλ Κλάρενς και το επόμενο πρωί πήγε στον μεσίτη, το όνομα του οποίου είχε προσέξει στην πινακίδα.

Σύντομα, οπλισμένη με άδεια να το δει, έστεκε στο παλιομοδίτικο, μακρόστενο σαλόνι με τις δύο μπαλκονόπορτες που άνοιγαν σε μια πλακόστρωτη βεράντα, μπροστά στην οποία ένας βραχόκρηπος, διάστικτος με ανθοφόρους θάμνους, έπεφτε απότομα σε μια έκταση με γρασιδί πιο κάτω. Μέσα από τα δένδρα στην κάτω άκρη του κήπου φαινόταν η θάλασσα.

Είναι *το σπίτι μου*, σκέφτηκε η Γκουέντα. *Το σπιτικό μου*. Νιώθω ήδη σαν να γνωρίζω την κάθε γωνιά.

Τότε άνοιξε η πόρτα και μπήκε ρουφώντας τη μύτη μια ψηλή, θλιμμένη γυναίκα που είχε κρουολογήσει. «Η κυρία Χένγκρεϊβ; Έχω άδεια από τους κυρίους Γκάλμπρεϊθ και Πέντερλι. Δυστυχώς είναι νωρίς ακόμα—»

Η κυρία Χένγκρεϊβ φύσηξε τη μύτη και είπε θλιμμένα ότι δεν είχε καμία σημασία. Η ξενάγηση στο σπίτι άρχισε.

Ναι, ήταν ό,τι έπρεπε. Δεν ήταν υπερβολικά μεγάλο. Λιγάκι παλιομοδίτικο, όμως ο Ζιλ κι εκείνη θα μπορούσαν να προσθέσουν ένα-δυο μπάνια ακόμα και να ανακαινίσουν την κουζίνα. Ευτυχώς είχε ήδη φούρνο. Με έναν καινούργιο νεροχύτη και σύγχρονο εξοπλισμό...

Ανάμεσα στα σχέδια και στις ανησυχίες της Γκουέντα αντηκούσε ακνά και μονότονα η φωνή της κυρίας Χένγκρεϊβ να διηγείται τις λεπτομέρειες της τελευταίας ασθένειας του μακαρίτη ταγματάρχη Χένγκρεϊβ. Η μισή Γκουέντα φρόντιζε να προφέρει τα κατάλληλα επιφωνήματα συλλυπητηρίων, συμπόνοιας και κατανόησης. Η οικογένεια της κυρίας Χένγκρεϊβ ζούσε στο Κεντ, και ανυπομονούσαν να πάει να εγκατασταθεί κοντά τους... Ο ταγματάρχης αγαπούσε πολύ το Ντίλμουθ, ήταν γραμματέας στη Λέσχη Γκολφ για πολλά χρόνια, μα η ίδια...

«Ναι... Φυσικά... Είναι τρομερό... Πολύ φυσικό... Ναι, έτσι είναι τα γηροκομεία... Φυσικά... Είμαι σίγουρη πως...»

Και η άλλη μισή Γκουέντα έκανε αστραπιαίες σκέψεις: εδώ,

φαντάζομαι, θα είναι η ντουλάπα για το στέγνωμα της μπουγάδας... Ναι. Διπλή κρεβατοκάμαρα· ωραία θέα στη θάλασσα – θα αρέσει στον Ζιλ. Αυτό το δωματιάκι είναι πολύ πρακτικό – ο Ζιλ θα μπορούσε να το κάνει μπουντουάρ... το μπάνιο· φαντάζομαι ότι η μπανιέρα θα έχει επένδυση από μασόνι – ναι, έχει! Τι ωραία – και μάλιστα στο κέντρο του χώρου! Αυτό δεν πρόκειται να το αλλάξω, είναι ιστορικό κομμάτι!

Τι τεράστια μπανιέρα!

Μπορούσε να βάλει κανείς μήλα τριγύρω. Και ιστιοπλοϊκά και ζωγραφιστές πάπιες. Μπορούσε να προσποιείται ότι βρίσκεται στη θάλασσα... το βρήκα: εκείνο το σκοτεινό πίσω αποθηκάκι θα το μετατρέψουμε σε δύο μοντέρνα μπάνια με πράσινα στοιχεία και χρώμιο· οι σωληνώσεις δε θα έχουν πρόβλημα πάνω από την κουζίνα· κι αυτό εδώ θα το κρατήσουμε ακριβώς όπως είναι...

«Πλευρίτιδα», είπε η κυρία Χένγκρεϊβ. «Η οποία γύρισε σε διπλή πνευμονία την τρίτη μέρα—»

«Τρομερό», είπε η Γκουέντα. «Στο τέλος αυτού του διαδρόμου δεν υπάρχει κι άλλη κρεβατοκάμαρα;»

Υπήρχε, και ήταν ακριβώς ο χώρος που είχε φανταστεί: στρογγυλός σχεδόν, με ένα μεγάλο ημικυκλικό παράθυρο. Θα χρειαζόταν να τον ανακαινίσει φυσικά. Ήταν σε αρκετά καλή κατάσταση, αλλά γιατί αγαπούσαν τόσο πολύ εκείνη την κρεμ απόχρωση στους τοίχους οι άνθρωποι όπως η κυρία Χένγκρεϊβ;

Γύρισαν πίσω στον διάδρομο. Η Γκουέντα μουρμούριζε ευσυνείδητα: «Έξι, όχι, επτά κρεβατοκάμαρες, μετρώντας και τη μικρή και τη σοφίτα».

Οι σανίδες έτριζαν ελαφρά κάτω από τα πόδια της. Ένιωθε ήδη πως εκεί ζούσε η ίδια, όχι η κυρία Χένγκρεϊβ! Η κυρία Χένγκρεϊβ ήταν μια παρείσακτη, μια γυναίκα που διακοσμούσε τους χώρους με κρεμ χρώμα και ήθελε στο σαλόνι της μπορντούρες με γλυσίνα. Η Γκουέντα έριξε το βλέμμα στο δακτυλογραφημένο χαρτί που κρατούσε, το οποίο έδινε τις λεπτομέρειες της ιδιοκτησίας και της τιμής.

Μέσα σε λίγες ημέρες η Γκουέντα είχε μάθει πολλά για τη αξία των ακινήτων. Το ποσό που ζητούσαν δεν ήταν μεγάλο –φυσικά το σπίτι χρειαζόταν μια εκτεταμένη ανακαίνιση– μα ακόμα κι έτσι... Και πρόσεξε τη φράση «Τιμή συζητήσιμη». Η κυρία Χένγκρεϊβ μάλλον αδημονούσε να πάει στο Κεντ και να μείνει με «τους δικούς της»...

Είχαν αρχίσει να κατεβαίνουν τις σκάλες όταν τελείως ξαφνικά η Γκουέντα ένιωσε να τη λούζει ένα κύμα παράλογου τρόμου. Η αίσθηση ήταν αποτρόπαια, και πέρασε σχεδόν τόσο γρήγορα όσο είχε έρθει. Ωστόσο άφησε πίσω της μια νέα ιδέα.

«Δε νομίζω να είναι... στοιχειωμένο το σπίτι;» θέλησε να μάθει.

Η κυρία Χένγκρεϊβ, που την ακολουθούσε και είχε μόλις φτάσει σ' εκείνο το σημείο της διήγησης στο οποίο η κατάσταση του ταγματάρχη Χένγκρεϊβ επιδειωνόταν ραγδαία, σήκωσε τα μάτια σαν να την είχε προσβάλει.

«Από όσο ξέρω, όχι, κυρία Ριντ. Γιατί; Σας είπε κανείς κάτι τέτοιο;»

«Εσείς δεν έχετε νιώσει, δεν έχετε δει ποτέ κάτι; Μήπως έχει πεθάνει κανείς εδώ;»

Μάλλον ατυχής ερώτηση, σκέφτηκε η Γκουέντα, ένα κλάσμα του δευτερολέπτου πολύ αργά, αφού μάλλον ο ταγματάρχης Χένγκρεϊβ –

«Ο σύζυγός μου πέθανε στο Γηροκομείο της Σάντα Μόνικα», είπε η κυρία Χένγκρεϊβ ψυχρά.

«Ναι, φυσικά. Μου το είπατε».

Η κυρία Χένγκρεϊβ συνέχισε με τον ίδιο, μάλλον παγερό τόνο: «Αφού το σπίτι χτίστηκε μάλλον πριν από εκατό χρόνια περίπου, είναι φυσιολογικό να υπήρξαν θάνατοι σε αυτό το διάστημα. Η δεσποινίς Έλγουορθι, από την οποία το αγόρασε πριν από επτά χρόνια ο αγαπητός μου σύζυγος, έχαιρε άκρας υγείας, και μάλιστα σχεδίαζε να φύγει στο εξωτερικό για να κάνει ιεραποστολική εργασία. Δεν ανέφερε πρόσφατες απώλειες στην οικογένειά της».

Η Γκουέντα έσπευσε να καθυστερήσει τη θλιμμένη κυρία Χέν-

γκρεϊβ. Είχαν φτάσει στο σαλόνι ξανά. Ο χώρος ήταν γαλήνιος κι ελκυστικός, είχε ακριβώς την ατμόσφαιρα που λαχταρούσε η Γκουέντα. Ο στιγμιαίος πανικός που είχε νιώσει πριν από λίγο έδειχνε τώρα τελείως ακατανόητος. Μα τι την είχε πιάσει; Δεν είχε τίποτα το σπίτι.

Ρωτώντας την κυρία Χένγκρεϊβ αν μπορούσε να ρίξει μια ματιά στον κήπο, βγήκε από την μπαλκονόπορτα στη βεράντα.

Εδώ, σκέφτηκε η Γκουέντα, θα έπρεπε να έχει σκαλιά που να οδηγούν στο γρασίδι.

Αντίθετα, όμως, μια φουντωτή φορσύθια έδειχνε να έχει ξεπεράσει τον εαυτό της σε εκείνο το συγκεκριμένο σημείο και είχε αποκλείσει τελείως τη θέα της θάλασσας.

Η Γκουέντα κούνησε το κεφάλι. Όλα αυτά θα τα άλλαζε.

Ακολουθώντας την κυρία Χένγκρεϊβ διέσχισε τη βεράντα και κατέβηκε μερικά σκαλιά στην άλλη άκρη, προς το γρασίδι. Παρατήρησε ότι ο βραχώδης ήταν παραμελημένος και θεριαμένος, και ότι οι περισσότεροι ανθοφόροι θάμνοι χρειάζονταν κλάδεμα.

Η κυρία Χένγκρεϊβ μουρμούρισε απολογητικά ότι μάλλον είχαν παραμελήσει λιγάκι τον κήπο. Είχε τη δυνατότητα να πληρώσει κηπουρό μόνο δύο φορές την εβδομάδα. Κι εκείνος πολύ συχνά δεν εμφανιζόταν.

Επιθεώρησαν τον μικρό αλλά επαρκή κήπο της κουζίνας κι επέστρεψαν στο σπίτι. Η Γκουέντα εξήγησε ότι είχε να δει κι άλλα σπίτια, και ότι, παρόλο που της άρεσε πολύ το Χίλσαιντ* (πόσο κοινότοπο όνομα!), δεν μπορούσε να αποφασίσει αμέσως.

Η κυρία Χένγκρεϊβ την αποχαιρέτησε με ένα κάπως παραπονεμένο βλέμμα κι ένα τελευταίο, παρατεταμένο ρούφηγμα της μύτης που έμεινε να πλανάται στον αέρα.

Η Γκουέντα γύρισε στο μεσιτικό γραφείο, έκανε μια σοβαρή προσφορά όσο περίμενε την αναφορά του εμπειρογνώμονα και πέρασε το υπόλοιπο πρωί κάνοντας βόλτα στο Ντίλμουθ, το οποίο

* Στα αγγλικά το όνομα σημαίνει λοφοπλαγιά. (Σ.τ.Μ.)

ήταν μια ελκυστική, παλιομοδίτικη παραθαλάσσια κωμόπολη. Στη «σύγχρονη» άκρη είχε ένα-δυο ξενοδοχεία που έμοιαζαν καινούργια και μπάνγκαλοου που φάνταζαν άκομψα, αλλά η γεωγραφική διαμόρφωση της ακτής, με τους λόφους πιο πίσω, είχε γλιτώσει το Ντίλμουθ από την άμετρη επέκταση.

Μετά το μεσημεριανό η Γκουέντα έλαβε ένα τηλεφώνημα από το μεσιτικό γραφείο, το οποίο την πληροφόρησε ότι η κυρία Χένγκρεϊβ είχε δεχτεί την προσφορά της. Με ένα σκανταλιάρικο χαμόγελο στα χείλη κατευθύνθηκε προς το ταχυδρομείο κι έστειλε ένα τηλεγράφημα στον Ζιλ.

Αγόρασα σπίτι. Σ' αγαπώ. Γκουέντα.

«Αυτό θα κινήσει την περιέργειά του», σκέφτηκε. «Θα δει ότι εγώ δε χάνω καιρό!»

*Είναι πραγματικά πολύ επικίνδυνο να πιστεύουμε τι λέει
ο κόσμος. Εγώ έχω πάψει να το κάνω εδώ και χρόνια.*

Η νιόπαντρη Γκουέντα νόμιζε ότι αυτή η μικρή βίλα μπροστά στη θάλασσα ήταν το σπίτι των ονείρων της.

Από τη στιγμή που μετακόμισε εκεί, όμως, περίεργα πράγματα άρχισαν να συμβαίνουν. Όσο περίμενε τον άντρα της να έρθει στην Αγγλία προσπάθησε να ανακαινίσει το σπίτι, αλλά ένωθε συνέχεια σαν να σκάλιζε ένα σκοτεινό παρελθόν. Και ήταν αδύνατον να ελέγξει τον παράλογο τρόπο της κάθε φορά που ανέβαινε τη σκάλα για τον πάνω όροφο...

Απελπισμένη, κατέφυγε στη μις Μαρπλ. Περίμενε πως θα τη βοηθούσε να ξεορκίσει τους φόβους της, όχι να εξιχνιάσει ένα παλιό, «τέλειο» έγκλημα...

 AGATHA
CHRISTIE

2 ΔΙΣΕΚΑΤΟΜΜΥΡΙΑ ΑΝΤΙΤΥΠΑ

Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ

www.psichogios.gr

Γ Ι Α Α Ν Α Γ Ν Ω Σ Τ Ε Σ Μ Ε Α Π Α Ι Τ Η Σ Ε Ι Σ